

ELS PETS, UNA GUIA

El grup de Constantí acaba de celebrar el desè aniversari. En tot aquest temps ha fet cinc discos, amb centenars de concerts, i continua a primera fila. Per conèixer els aspectes més representatius d'aquesta dècada, hem elaborat una petita guia partint de cançons i escrits seus i d'una entrevista.

Avellanes. “És un fruit del nostre país/ saborós i fàcil de pair/ té proteïnes/ i si l'esnifes/ et posa d'allò més feliç (...)/ Menja avellanes/ Són de Constantí/ són del meu país” (“Menja avellanes”, *Fruits Sex*). Als concerts, acostumen a tirar avellanes al públic.

Concerts. El disc nou, enregistrat en directe, serveix per a definir un concert, començant pel títol, *Vine a la festa*: “Nosaltres volem que els nostres concerts siguin molt ballables, que hi hagi un ritme frenètic, quasi sense espai entre les cançons. Al disc gairebé no hi ha temps de respirar; és el ritme real d'un concert dels Pets”.

Condoms adults. És l'efímer grup que va precedir els Pets. Hi tocava l'ànima del grup actual: Lluís Gavallda, Joan Reig i Falin Càceres, a més d'Ismael Sabaté. Algunes cançons d'aquesta època, les van registrar més tard, ja amb el nom “Els Pets”.

Constantí. Els Pets se senten lligats per una relació d'amor i d'odi al seu poble natal. “Constantí limita a l'est amb una gran refinaria/ disposada a donar calers als quatre que ja en tenien/ però en canvi limita a l'oest amb un cremador d'escombraries/ disposat a donar pudor als quatre que no en tenien” (“Constantí, molta merda i poc vi”, *Calla i balla*). “Tarragona m'esborrona, Constantí em fa patir...” (cançó del mateix títol, *Calla i balla*).

Discogràfica. Tots els discos dels Pets, els ha editats el segell català DiscMedi.

No els interessien les multinacionals, segons que diuen, perquè, entre més raons, prefereixen un tracte més directe.

Discos. “El primer disc, *Els Pets* (1989), és una mica frustrant, perquè sempre ens sabrà greu de no haver tingut més mitjans per a registrar-lo i que faci tant de so de maqueta, que és el que és. A *Calla i balla* (1991) hi ha un canvi molt gran, degut sobretot als mitjans i al productor, Marc Grau. *Fruits sex* (1992), el vam fer buscant idees noves i experimentacions, quartets de corda... Va ser com una borratxera molt divertida. I *Brut Natural* (1994) és el disc on hem vist més clar què sabem i què volem fer i del qual estem més contents, a part que és el que ha rebut més reconeixement públic, de premis i guardons. És el més ‘compacte’, cada vegada anem polint més un estil propi, encara que toquem molts pals diferents”.

Escatologia. Des del nom, “Els Pets”, fins als companys que han tingut (Llufes, Vents de Baiona), passant per la cançó d'èxit “Qui s'ha llufat” (*Els Pets*), l'escatologia ha tingut un paper destacat en els deu anys d'història del grup.

Estils. “La banda condiciona els arranjaments. Dave Pybus i Chupi (músics actuals del grup) escolten molt de funk, i això fa que hi hagi més cançons així. Però el soul i el funk es van arraconant una mica per deixar lloc al pop-rock de guitarres. Línia Elvis Costello, Jam, The Beatles... línia que, per casualitats de la vida, ara es-

devé moda, amb la *new wave of the new wave*: Supergrass, Blur, Oasis...” Al principi, acompanyava els Pets un conjunt de vent anomenat els Vents de Baiona, que els donava un toc *soul*. També tenen cançons rockabilly (“Terra-Billy”), so Philadelphia (“No diguis res”), balades (“La mort em ve a buscar”) o aires d'àcid-jazz (“Pantalons curts i els genolls pelats”) i fins i tot de rumba (“Segon plat”).

Fans. “No ens deixarà de sorprendre mai que una persona pugui tenir el maquisisme de venir-nos a veure dues vegades i sentir les mateixes cançons. Fins i tot, això et talla a l'hora de presentar les cançons, perquè vols dir qualsevol cosa, i penses: Ui, aquest ja m'ha sentit dir-ho en un altre concert. Però, mira, repeteixen”. Per a oferir un bon servei a aquests *sorprendents* seguidors, els Pets tenen un club oficial de fans, que rep muntanyes de cartes i que ja compta més de dos mil socis i sòcies. Fan un aplec anual a Constantí.

Festa. No s'han sentit mai ofesos quan algú ha pretès de desqualificar-los dient que són un grup de festa major. Al 1988, en la primera maqueta, ja apareixia la cançó “Vine a la festa”, editada al disc *Calla i balla*, i que ha donat nom al darrer disc.

Fidelitat. “Nosaltres, la fidelitat del públic, no la donem mai per suposada. Cada concert és una sorpresa, encara que sembli que faci el modest: ho pot confirmar qualsevol manager; sempre ens passem la mitja hora abans del concert mirant des del

camerí si ve gent o no. I sempre estem superneguitosos per si no ve ningú. Després, quan el lloc s'omple, quedem molt parats. No és que pensem que som molt dolents, i som conscients que treballem molt i que tenim un espectacle digne, però veure que 1.000, 2.000 o 3.000 persones paguen 1.500 pessetes per veure'ns és una cosa que no deixarem mai d'agrair".

Imatge. L'acurada imatge dels Pets, des del vestuari fins a les portades passant per tot el *merchandising*, és obra dels germans Jordi i Albert Romero.

Inici. "A l'inici, suposo que com tothom, vam fer el grup que ens hauria agradat de veure com a espectadors. Si quan vam començar haguéssim vist un grup com som els Pets d'ara, ens hagués agradat bastant. Un compositor no és sinó el fruit de la música que escolta, passada pels seus filtres i les seves limitacions".

"Ens imaginàvem fer tres concerts al pub de Constantí, dos al Casino, dos al Sindicat i un en algun pub de Tarragona, on l'amo fos amic nostre i que tingués la paciència de deixar-nos tocar. Tal com anaven les coses en aquella època, no n'hi havia per a esperar res més. Cantar en català, dir-se els Pets, fer rock... Tot indicava que no faríem gran cosa, però suposo que vam ser al lloc oportú en el moment oportú".

Llengua. "Pere Pasqual és un hereu de casa bona/ i en la vida diària sols parla català,/ però quan escriu cartes ha de canviar d'idioma,/ creu que n'hi ha prou de saber-lo parlar./ Company, això no lliga,/ parent, això no va,/ no sé pas com t'ho mires,/ però no ho tens clar / tu de què vas?" ("Tu de què vas?", *Els Pets*).

Lletres. "No ens interessa dir dues vegades el mateix. Quan hem de dir una cosa, la diem, però no ens volem sentir obligats per la imatge que en té el públic, a fer un pamflet de cada cançó. I fins i tot hi ha alguna lletra del primer disc que ens fa una mica d'angúnia de sentir-la, perquè de més joves érem massa dogmàtics, i donàvem massa lliçons. Però nosaltres sempre diem que tan política és "No n'hi ha prou de ser català" com "Fins a la soca dels ous", per dir una cançó del primer i de l'últim disc. I també ho és tan "Terra-Billy" com "No diguis res", perquè tan dura és l'una cosa com l'altra. També fem política amb "No sóc un forat" o "Jo vull ser rei". Ens interessa l'aspecte social, com l'ecologia, la sida... , tant com la llengua i la qüestió nacional. La política és a tot arreu. El que passa és que abans érem més directes, i en fèiem una bandera. Quan ets més jove ho veus tot en blanc i negre: això és ho i això és dolent. I quan creixes vas agafant més gamma de grisos: a vega-

des ho veus des d'un altre punt de vista. Ara, la qüestió nacional, la tenim molt clara, eh!, sempre en blanc i negre. Però cada vegada hi ha més un filtre personal a l'hora de parlar de les coses. Abans fèiem un filtre molt impersonal: retratàvem una cosa i ja està. Ara són més influïdes per la visió de qui escriu, Joan o Lluís".

Llufes. *Go-go girls* indestriables dels Pets. Des de l'any 1985, una d'elles és la germana del Lluís Gavaldà, l'Annabel. Al seu costat, hi han passat diverses noies: la nord-americana Maria Van Liew (86-90), Núria Llaràs (90-93), Lore Aratzamendi (93-94), i l'actual, Patrícia Reyes.

Monarquia. "Jo vull ser rei/ ser per collons cap de l'estat/ tenir-ho tot fet/ tan sols per ser fill de papà (...)/ Si és cert que som iguals davant la llei/ per què collons jo mai podré ser rei?" ("Jo vull ser rei", *Brut Natural*).

Nadal. El primer concert, el van fer al Sindicat Agrícola de Constantí, la nit de Nadal del 1985, i el 24 de desembre passat van tornar al mateix escenari, amb gairebé la mateixa gent, per commemorar-ho.

'Pet, El'. Butlletí del Club Oficial de Fans dels Pets. El núm. 0 va sortir l'estiu del 1993. Apareix d'una manera irregular.

Dalt, els Pets, d'esquerra a dreta i de dalt a baix: Lluís Gavaldà, Joan Reig, Ramon Vidal i Falin Càceres. Baix, Annabel Gavaldà, la Llufa més fidel.

Pets, Els. Essencialment, són el cantant Lluís Gavaldà (Constantí, 15 d'abril del 1963), llicenciat en filologia anglo-germànica; el bateria Joan Reig (Constantí, 16 de març de 1963), plurifacètic abans de ser músic a ple temps, i Falin Càceres (Constantí, 20 de juliol de 1963), baixista que encara compagina el grup amb el treball a la fàbrica del poble. El truc de la supervivència dels Pets, a parer d'en Lluís Gavaldà, és l'amistat: "No hem patit mai per la continuïtat del grup, sempre hem anat amunt. Els moments més difícils han estat quan ha marxat gent. El que ens salva, a nosaltres, és que som tres amics de quan teníem set anys".

Política. Sempre compromesos, explícitament independentistes i sense pèls a la llengua a l'hora de reivindicar o criticar, els ha costat incondicionals i adversaris. (vegeu "Lletres" i "Públic").

Por. "El meu terror és que tot això s'acabi. Cada dia ho penso, és una cosa tan maca, que m'omple tant... Potser no tindrè cap trauma, però m'agradaria que durés sempre". (Ll. Gavaldà).

"Jo en sentiré enyorança, però no em fa por la caiguda". (J. Reig).

Preservatiu. "(...) Era una capsa quadrada plena de gomes de color carn/ hi deia "profilàctic"/ dins el plàstic/ profilàctic/ no em fa fàstic/ però em pregunto per què servirà". "Profilàctic" va ser un dels primers èxits. Als concerts de la primera època, quan acabaven la cançó feien cir-

cular un condom inflat, que passava de mà a mà com si fos un globus. Després van comercialitzar uns clauers amb una capseta per a dur-hi preservatius.

Públic. "El públic s'ha transformat. Al principi era molt militant políticament. Amb *Calla i balla* es va renovar, i després ha continuat canviant. Molt pocs del nostre públic del principi vénen encara als nostres concerts. La majoria dels qui vénen ara ens van descobrir amb *Brut Natural*. I creiem que això és bo, perquè la supervivència d'un grup reclama la renovació constant. Sempre hi ha un degotís de pú-

CARME PUÉRTOLAS

blic que vas perdent. La gent es fa gran, i canvia de prioritats. Un exemple clar és la Dharma: del seu públic de fa vint anys, ja no queda ningú, i una part de l'actual no havia nascut quan ells van començar a tocar. Ara potser mantenim el 20% o 25% del primer públic, però les primeres files dels concerts es renoven cada dos anys".

Rock Agrícola. Aquesta etiqueta va néixer amb els Pets, per diferenciar-se del rock que es feia a Barcelona. Per reivindicar la seva identitat de poble.

Sida. "Què se n'ha fet, de tots els amics?! crec que sóc l'únic que aguanta viu/ tots han acabat pagant/ un preu massa alt/ per intentar ser lleiç./ I no em parlo de càstig diví./ Cap pecat no mereix morir-se així/ apagant-me a poc a poc/ adonant-me de tot/ sentenciat en aquest llit". ("La mort em ve a buscar", *Brut Natural*).

Sud. "...canviaré la ruta./ prou de fer de puta, jo treballaré per tu./ Se me'n fot el d'abans/ oblidem el passat/ a prop d'Alacant/ ningú ens coneixerà" ("La balada de l'Anton el rof", *Brut Natural*). Al llarg dels deu anys, els Pets han tocat per tots els Països Catalans, però a l'última ronda s'hagueren de limitar al Principat, més un concert a les Illes Balears. "Una de les coses que ens fa més ràbia és no haver pogut tocar al País Valencià en la Gira Cua, perquè ningú no ens ha contractat. Això és perquè la majoria d'ajuntaments estan en mans de grups involucionistes anticatalans, i potser les regidories que dirigeix gent amb cultura i sentit comú no poden pagar els diners que demanem nosaltres. Perquè s'ha d'entendre que cada vegada intentem de portar un xou més espantant, i com a músics anar-nos superant. Tot això vol dir calers, i et converteix d'alguna manera en esclau d'aquesta espiral. I encara que quan anem al País Valencià adaptem el preu, continua essent massa alt per a entitats i associacions que ens voldrien contractar. I sap greu pel públic que hi tenim: no hi ha res més dur que rebre una carta de Gandia, o de qualsevol altre lloc, dient-nos que per què no hi anem, que els tenim oblidats... Què més voldríem que anar-hi! Però no volem fer concerts de primera i concerts de segona. Tots han de ser igual de dignes. Seria desmerèixer anar a un poble de l'Alcoià amb tres focus i dues guitarres. No pot ser que la gent escolti els nostres discos i vegi per la televisió els nostres concerts, i que nosaltres, per emmotllar-nos econòmicament, fem només un acústic".

Agnès Rotger